

man gjorde dette Misgreb; der er Jagen, som kan sige, at det ikke er dette, som ligger paa Bunden, som den egentlige Oprindelse til de bestaaende Forhold, og det er en Grund mere til at holde fast ved Grundlovens Bestemmelser, der skulde være lige gode for Alle. Dersom den ærede Minister havde talt endeel anderledes end han gjorde, dersom han havde sagt: „Ja, Grundlovens Bestemmelser synes mig rigtig nok at være saaledes, at det er en Difference, der kræves, men man har troet for den gode Sags Skyld at maatte gaae en anden Vej; man har troet, at denne Bevillingsform kunde være gavnlig og efterhaanden vinde Bifald; men den constitutionelle Ret staaer aaben, og den synes mig at være klar,“ ja, saa var Forholdet simpelt; saa kunde vi sige, Sagen ligger ikke for her som nødvendig, thi i dette Tilblik er den Naade, man er gaaet frem paa, et godt Expedient; men man gjør det besværligt for os at lade Sagen falde, naar man vedblivende siger og paastaar, at Berettigelsen ikke er klar, at her er ikke Tale om en Difference, medens det dog kun er en Difference, vi skulde.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg veed ikke, om jeg skulde have gjort det saa vanskeligt for den ærede Rigsdagsmand at lade Forslaget falde, men han vil ikke kunne undre sig over, om jeg fra mit Standpunkt ikke har kunnet tage uheldige Hensyn til denne Vanskelighed, men at jeg ogsaa har maattet see hen til Vanskeligheden for Regjeringen i at lade det blive staaende. At stille Sagen saaledes, at den, som den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Esherning) udtalte, skulde staae hen som Noget, der vel forelaa som en Beslutning, men hvoraf man dog ikke vidste, hvad Mening den skulde være, vil jeg, som jeg allerede har udtalt, ansee for at være i højeste Grad betænkelig. Jeg er overbevist om, at Forslagets Bedtagelse vilde have meget afgørende Folger — thi man kunde da umulig lade saadanne Hovedspørgsmaal „staae hen“. Jeg skal blot endnu tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til en Dtring af den samme ærede Rigsdagsmand, naar han siger, at

en tidligere Minister har sagt, at dengang var Tiden ikke kommen til at bringe dette Spørgsmaal under Overveelse, og at jeg skulde have sagt, at det nu var for seent. Det er disse Dtringer, især af en Rigsdagsmand, hvis Foredrag aldrig forfæller sin Virkning, hvorfor man ogsaa gav det sit Bifald ved at raabe: Hør! Hør!, som det er saa meget mere nødvendigt at imødegaae, som der ikke i hvad jeg udtalte var en eneste Stavelse, som berettigede ham til at anføre dette. At Spørgsmaalet er kommet frem og under Forhandling kan jeg naturligvis ikke have eller har jeg ikke Noget imod — det Æneste, der i den Henseende er mig imod, det er, at jeg har maattet tale om det, inda det ellers falder paa en anden Minister; — det, jeg sagde, var, at det overhovedet maatte overraske, at Forslaget er kommet frem, da det synes, som om det var glemt af Alle og upaatvovetlig vilde være bleven aldeles borte, dersom ikke netop den ærede Forslagsstiller havde optaget det og holdt fast paa det, og vil den ærede Rigsdagsmand (Esherning) vide, hvad der især for mig var overraskende, da var det, at ikke han var kommen frem dermed, da han, hvis jeg ikke tager meget fejl, er Medlem af det Udvalg, som har behandlet det paagjældende Aars Regnskab; — jeg troer, at han maa finde, at det vel kunde synes noget besynderligt, at dette „Guldhorn“ — for at bruge et af hans egne Udtryk — hvis det forøvrigt er et saadant, vilde være gaaet tabt, hvis det ikke var blevet fundet af denne — eenlige Vandrør, og at det aldeles er undsluppet det hele lønede Statsrevisorat og det hele Udvalg med den ærede Rigsdagsmand i Spidsen — jeg antager, at han er Formand, i alt Fald kunde han være det. Jeg sagde tillige, at naar den ærede Rigsdagsmand meente, at Spørgsmaalet stod i en vis Forbindelse med det af ham og en anden æret Rigsdagsmand stillede Forslag, saa var det mig umuligt at komme efter denne Forbindelse. Jeg kunde tænke mig, at man kunde lade de haardeste Straffedomme udgaae over Krigsministeren, Finantsministeren, Marineministeren og Udenrigsministeren, uden at det her omhandlede Forhold derved i sferneste Naade blev forandret eller kom frem. Men